

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 10Csp/79/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8420201353
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Borovská
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2022:8420201353.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudkyňou JUDr. Erikou Borovskou v spore žalobcu : Intrum Slovakia, s.r.o., Mýtňa 48, 811 07 Bratislava, IČO: 35 831 154, právne zastúpený: JUDr. Ján Šoltés, advokát so sídlom Mýtňa 48, P. O. BOX 205, 811 07 Bratislava, proti žalovanému: F. H., R.. XX.XX.XXXX, S. XXX/XX, H., o zaplatenie 390,65 eur s príslušenstvom a o vzájomnej žalobe žalovaného o zaplatenie 878,94 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalobu žalobkyne proti žalovanému o zaplatenia 390,65 eur s prísl. z a m i e t a.

II. Vzájomnú žalobu žalovaného proti žalobkyni o zaplatenie 878,94 eur z a m i e t a.

III. Žalobkyňa je p o v i n n á zaplatiť žalovanému náhradu trov konania o žalobe o zaplatenie 390,65 s prísl v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne po právoplatnosti tohoto rozsudku samostatným uznesením súdny úradník.

IV. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania o vzájomnej žalobe o zaplatenie 878,94 eur v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne po právoplatnosti tohoto rozsudku samostatným uznesením súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobou podanou na tunajší súd dňa 28.07.2020 v jej konečnej úprave pripustenej právoplatným uznesením tunajšieho súdu zo dňa 17.02.2021, č.k. 10Csp 79/2020 - 78, sa žalobkyňa domáhala na žalovanom zaplatenia 390,65 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 390,65 eur od 29.12.2017 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žiadala, aby súd o žalobe rozhodol v skrátanom konaní vydaním platobného rozkazu.

2. Žalobu zástupca žalobkyne odôvodnil tak, že právna predchodkyňa žalobkyne, spoločnosť Consumer Finance Holding a.s., Hlavné námestie 12, 060 01 Kežmarok, IČO: 35 923 130 (ďalej len „Consumer Finance Holding a.s.“) dňa 03.12.2013 uzavrela so žalovaným zmluvu o pôžičke evidenčné č. 7129691/461504965, na základe ktorej poskytla žalovanému pôžičku vo výške 2.500 eur. Išlo o tzv. webovú zmluvu uzavretú prostredníctvom prostriedkov diaľkovej komunikácie (cez internet), teda zmluvu bez jej vyhotovenia v listinnej forme podpísanej zmluvnými stranami. Uzavretiu zmluvy o pôžičke predchádzalo uzatvorenie tzv. rámcovej zmluvy (táto zmluva môže mať rôzne názvy, napr. „Zmluva o využívaní klientskej zóny“ a pod), predmetom ktorej je popis spolupráce pri uzatváraní zmlúv o úvere prostredníctvom prostriedkov diaľkovej komunikácie. Pokiaľ žalovaný už bol právnu predchodkyňou žalobkyne evidovaný ako klient na základe skôr uzavretých zmlúv, samotná rámcová zmluva neobsahuje podpisy strán. Podľa zmluvy o pôžičke žalovaný mal pôžičku splácať v pravidelných 48 mesačných splátkach vo výške 78,58 eur, a to až do celkovej sumy 3.771,84 eur. Žalovaný porušil zmluvnú povinnosť

platiť mesačné splátky riadne a včas. Do podania žaloby uhradil len 3.378,94 eur. Právna predchodkyňa žalobkyne listom zo dňa 26.10.2017 označeným ako „Predžalobná upomienka“ vyzvala žalovaného k úhrade dlžných splátok v dodatočnej lehote 30 dní. Súčasne žalovaného upozornila, že ak nedôjde k úhrade aspoň najstaršej omeškanej splátky, bude oprávnená celý úver zosplatiť. Žalovaný dlžné splátky ani v dodatočnej lehote neuhradil. Právna predchodkyňa žalobkyne využila oprávnenie dané veriteľovi ust. § 565 Občianskeho zákonníka a za splnenia podmienok § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka dňa 19.12.2017 úver zosplatnila, o čom bol žalovaný informovaný listom zo dňa 23.12.2017 označeným ako „Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru“. K zosplatneniu pôžičky došlo po márnom uplynutí dostatočne dlhej lehoty na plnenie, a to vo vzťahu k splátke splatnej bezprostredne pred zosplatnením. Splátka uvedená v listine „Predžalobná upomienka“ je len najstaršou omeškanou splátkou a neurčuje začiatok plynutia premlčacej doby. Žalovaný zosplatnený dlh neuhradil. Ku dňu podania žaloby mal zaplatiť čiastku 3.769,59 eur, predstavujúcu 47 mesačných splátok splatných do zosplatnenia celého dlhu vo výške 3.693 eur (47 splátok x 78,58 eur) a sumu po zosplatnení dlhu 76,33 eur, po odpočítaní uhradenej sumy 3.378,94 eur. Žalobou si žalobkyňa neuplatnila nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 35,72 eur uvedenej v prehľade úhrad a splátok ako súdec „Pokuta“. Žalobou si žalobkyňa uplatnila nárok na zaplatenie úrokov z omeškania od šiesteho dňa nasledujúceho po „Oznámení o vyhlásení okamžitej splatnosti“. Oznámenie bolo zaslané žalovanému obyčajnou listovou zásielkou, kde obvyklá doba doručenia je 5 dní. Pôvodná žalobkyňa VÚB a. s. je právnym nástupcom pôvodného veriteľa, spoločnosti Consumer Finance Holding a.s., a to titulom zlúčenia.

3. Spolu so žalobou zástupca pôvodnej žalobkyne VÚB a.s. predložil súdu listiny, a to notársku zápisnicu N 3283/2017, NZ 54215/2017, zo dňa 11.12.2017 vo veci projektu rozdelenia spoločnosti Consumer Finance Holding a.s. zlúčením, listinu „Zmluva o využívaní KLIENTSKEJ ZÓNY“ zo dňa 21.11.2013, prehľad splátok a úhrad, listinu „Predžalobná upomienka“ zo dňa 26.10.2017 spolu s poštovou doručenkou, listinu „Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru,“ zo dňa 23.12.2017 a ďalšiu listinu s nečitateľnými znakmi. Na výzvu súdu na predloženie tejto listiny v čitateľnej forme predložil listinu označenú ako „Zmluva o poskytnutí pôžičky (návrh na uzatvorenie zmluvy)“ datovanú dňom 02.12.2013.

4. Súd dňa 07.09.2020 vydal vo veci platobný rozkaz č.k. 10Csp 79/2020-39, ktorým uložil žalovanému povinnosti v súlade so žalobnou žiadosťou. Platobný rozkaz bol zástupcovi žalobkyne riadne doručený dňa 19.09.2020, a žalovanému dňa 19.01.2021. Dňa 01.02.2021 bol súdu doručený odpor žalovaného proti tomuto platobnému rozkazu. Žalovaný v odpore potvrdil, že so spoločnosťou Consumer Finance Holding uzavrel zmluvu o pôžičke tak, ako ju žalobkyňa v žalobe špecifikovala, a tiež, že do dňa vydania platobného rozkazu z celkovej čiastky 3.771,84 eur, ktorú sa zaviazal zaplatiť, zaplatil 3.378,94 eur. Poprel tvrdenie žalobkyne, že listom zo dňa 23.12.2017 bol informovaný o zosplatnení celej pôžičky. Uviedol, že žiadne takéto podanie neobdržal. Namietol, že ročná percentuálna miera nákladov vyjadrená v zmluve o pôžičke hodnotou 22,20 % prevyšuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty pri spotrebiteľskom úvere stanovenú ust. § 1a ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Podľa tohto ustanovenia odplata nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov pri obdobných pôžičkách. Preto je toho názoru, že podľa § 11 ods. 1 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch je úver (pôžičku) potrebné považovať za úver bezúročný a bez poplatkov. Namietol ďalej porušenie povinnosti veriteľa pri uzatváraní zmluvy o pôžičke posúdiť s odbornou starostlivosťou jeho schopnosť pôžičku splácať, upravenej ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, čo má podľa § 11 ods. 2 tohto zákona za následok stratu oprávnenia vyžadovať jednorazové splatenie celého úveru. Za situácie, že úver, ktorý je potrebné považovať za úver bezúročný a bez poplatkov, mu bol poskytnutý vo výške 2.500 eur, pričom zaplatil už 3.378,94 eur, žalobkyňa sa na jeho úkor bezdôvodne obohatila o 878,94 eur. Preto podaním podáva proti žalobkyni vzájomnú žalobu a žiada, aby súd žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť mu titulom vydania bezdôvodného obohatenia 878,94 eur do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

5. Uznesením zo dňa 17.02.2021 č.k. 10Csp 79/2020-20 súd podľa § 267 ods. 3 Civilného sporového poriadku platobný rozkaz z dôvodu včasného podania odporu proti nemu s vecným odôvodnením v plnom rozsahu zrušil a začal vykonávať úkony smerujúce k prejednaniu veci. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 17.03.2021.

6. Uznesením zo dňa 17.02.2021 č.k. 10Csp 79/2020 - 82 súd podľa § 167 ods. 3 Civilného sporového poriadku vyzval žalobkyňu na vyjadrenie k odporu žalovaného a vzájomnej žalobe v lehote 15 dní

od doručenia uznesenia. Na výzvu súdu zástupca žalobkyne reagoval podaním doručeným súdu zo dňa 03.03.2021, v ktorom zotrval na podanej žalobe v celom rozsahu. Vyjadril nesúhlas s námietkou žalovaného týkajúcou sa prekročenia najvyššej prípustnej miery odplaty v prípade predmetného úveru. Uviedol, že dojednaná odplata neprevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch podľa ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy o pôžičke, a je v súlade aj so zákonom stanovenou maximálnou výškou odplaty upravenou žalovaným cit. ust. § 1a ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. účinným od 01.09.2014, a tiež s dobrými mravmi. Uviedol, že jedinou odplatom v prípade predmetného úveru je zmluvný úrok dohodnutý vo výške 22,20 % ročne. Výška priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov pre úvery vo výške od 1.500 eur do 6.500 eur so splatnosťou od 1-5 rokov, zverejnená MF SR na stránke www.finance.gov.sk ako „Súhrnné informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 3. štvrtrok 2013“ predstavovala 21,09 %. Podľa §1a ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov pri obdobnom úvere alebo pôžičke. Z uvedeného vyplýva, že sám zákonodarca považuje odplatu do výšky dvojnásobku priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov za akceptovateľnú. Dojednaná odplata 22,20 % neprevyšuje dvojnásobok priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov pre spotrebiteľské úvery vo výške od 1.500 eur do 6.500 eur so splatnosťou od 1-5 rokov zverejnenej MF SR na stránke www.finance.gov.sk ako „Súhrnné informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 3. štvrtrok 2013“, ktorá predstavovala 21,09 %. Odplata 22,20 % ročne nepresahuje ani dvojnásobok váženého priemeru priemerných hodnôt ročnej percentuálnej miery nákladov za všetky typy spotrebiteľských úverov zverejnený MF SR v „Súhrnných informáciách o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 3. štvrtrok 2013“, ktorý predstavoval 18,5 %. Argumentoval, že postup podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, upravujúci korektív dobrých mravov, má miesto len vo výnimočných situáciách, o ktorú sa v prejednávanej veci nejedná. Vo vzťahu k posúdeniu bonity žalovaného uviedol, že žalovaný podpisom zmluvy o pôžičke prehlásil, že všetky ním v zmluve uvedené údaje sú pravdivé. Ako podnikateľ preukázal výšku svojho mesačného príjmu. Bonita žalovaného bola tiež preverená cez sociálnu poisťovňu. Dôkazmi však žalobkyňa, ani jej právni predchodcovia nedisponujú. Poukázal na to, že žalovaný spočiatku riadne mesačné splátky plánil. Veriteľa neinformoval o zmene finančných pomerov, ktoré mu ďalšie splácanie neumožnili. K doručeniu listu „Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru“ uviedol, že list bol zaslaný len obyčajnou zásielkou. Zastáva názor, že listina má len deklaratórny charakter a žalovaný sa o zosplatení, ktoré má spätné účinky, mohol dozvedieť najneskôr doručením žaloby.

7. Vzájomnú žalobu žalovaného o zaplatenie 878,94 eur navrhol zamietnuť s odôvodnením, že žalobkyňa nie je pasívne legitimovaná v spore o tejto vzájomnej žalobe. Poukázal na skutočnosť, že počas konania v prejednávanej veci došlo k postúpeniu úverovej pohľadávky voči žalovanému z pôvodného veriteľa VÚB a.s. na žalobkyňu. Preto ak aj žalovanému vznikol nárok na plnenie z bezdôvodného obohatenia, takýto nárok v rozsahu plnenia pôvodnému veriteľovi na žalobkyňu neprešiel. Zmluvou o postúpení pohľadávok uzavretou VÚB a.s. a žalobkyňou podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka došlo k postúpeniu len pohľadávok voči žalovanému, nie záväzkov pôvodného veriteľa voči žalovanému. Zodpovednostný záväzkový vzťah z bezdôvodného obohatenia podľa zákona vzniká len medzi tým, kto sa na úkor druhého bezdôvodne obohatil, a tým, na úkor koho bezdôvodné obohatenie vzniklo. Poukázal na rozhodnutie NS ČR sp.zn. 28Cdo 1856/2012 zo dňa 04.10.2012. Žalovaný na účet žalobkyne nepoukázal žiadne plnenie. Preto žalobkyňa sa nemohla na úkor žalovaného bezdôvodne obohatiť.

8. Uznesením zo dňa 06.04.2022 č.k. 10Csp 79/2020 - 95 súd podľa § 167 ods. 4 Civilného sporového poriadku vyzval žalovaného na vyjadrenie k vyjadreniu žalobkyne k odporu a vzájomnej žalobe v lehote 15 dní od doručenia uznesenia. Uznesenie bolo žalovanému riadne doručené dňa 29.07.2022. Na výzvu žalovaný nereagoval.

9. Dňa 25.10.2022 súd podľa § 297 Civilného sporového poriadku za splnenia podmienok § 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku žalobu žalobkyne, ako aj vzájomnú žalobu žalovaného, prejednal bez nariadenia pojednávania. Skutkové tvrdenia strán vo veciach neboli sporné, hodnota sporu v oboch veciach neprevyšuje 1.000 eur, pričom ide o otázky jednoduchšieho právneho posúdenia. Dňa 25.10.2022 súd verejne vyhlásil rozsudok, ktorým žalobu žalobkyne, ako aj vzájomnú žalobu žalovaného, v celom rozsahu zamietol. K dôvodom svojho rozhodnutia súd udáva:

10. Súd vo veciach vychádzal zo skutkového stavu ustáleného na základe dokazovania vykonaného v celom rozsahu návrhov oboch sporových strán, ktorý ustálil nasledovne:

11. Žalovaný nepoprel a súd na základe vykonaného dokazovania nemal dôvodné pochybnosti o tvrdení žalobkyne, že dňa 03.12.2013 spoločnosť Consumer Finance Holding a.s., Hlavné námestie 12, 060 01 Kežmarok, IČO: 35 923 130 (ďalej len „Consumer Finance Holding a.s.“) a žalovaný uzavreli zmluvu o pôžičke evidovanú žalobkyňou pod č. 7129694/4610504965, na základe ktorej spoločnosť Consumer Finance Holding a.s. poskytla žalovanému úver vo výške 2.500 eur, a že žalovaný sa v zmluve zaviazal zaplatiť spoločnosti v pravidelných 48 mesačných splátkach vo výške 78,58 eur celkom 3.771,94 eur. Zmluva o pôžičke bola uzavretá pomocou prostriedkov diaľkovej komunikácie využitím internetových služieb spoločnosti (bez súčasnej fyzickej prítomnosti zmluvných strán), využitím autentifikačného prvku prideleného žalovanému za účelom prihlásenia sa do internetového rozhrania spoločnosti na základe zmluvy predloženej žalobkyňou označenej ako „Zmluva o využívaní klientskej zóny...“, datovanej dňom 21.11.2013. Podľa žalobkyňou predloženej listiny označenej ako „Zmluva o poskytnutí pôžičky (návrh na uzatvorenie zmluvy)“ jednalo sa o bezúčelový úver vo výške 2.500 eur s celkovými nákladmi 1.165,76 eur a celkovou čiastkou, ktorú sa žalovaný zaviazal zaplatiť, 3.665,76 eur v 48 mesačných splátkach vo výške 76,37 eur na bankový účet spoločnosti. Strany dojednali tiež poistenie schopnosti žalovaného pôžičku splácať vo výške 2,21 eur mesačne, pričom splátka s poistením predstavovala 78,58 eur mesačne. Podľa časti 6. bodov 6.1.-6.3. tejto listiny označenej ako „Podmienky splácania“ žalovaný bol povinný dohodnuté mesačné splátky platiť v termínoch podľa splátkového kalendára, ktorý je súčasťou zmluvy, a pokiaľ nie je v zmluve alebo splátkovom kalendári stanovené inak, vždy do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci, pričom prvá splátka je splatná mesiac nasledujúci po uzatvorení zmluvy, pokiaľ nie je dohodnuté inak. Termín konečnej splatnosti pôžičky strany v listine uviedli ako „11/2017“. Hodnotu ročnej úrokovej sadzby 22,20%, hodnotu ročnej percentuálnej miery (ďalej už len „RPMN“) za úver 22,20%, a hodnotu priemernej RPMN 21,09 %. Podľa časti 12. bodu 12.1. zmluva o pôžičke sa skončí úplným splnením všetkých záväzkov a pohľadávok klienta vo vzťahu k spoločnosti vyplývajúcich zo zmluvy.

12. Žalovaný nepoprel a súd na základe vykonaného dokazovania nemal dôvodné pochybnosti ani o tvrdení žalobkyne, že žalovaný do podania žaloby zaplatil 3.378,64 eur. Táto skutočnosť vyplýva z prehľadu splátok a úhrad za dobu od 03.12.2013 do 31.05.2020, predloženej žalobkyňou, ktorý žalovaný nijako nespochybnil. Podľa tohto prehľadu žalovaný mesačné splátky vo výške 78,58 eur (anuitná splátka a poistenie) platil, aj keď nie vždy včas a pravidelne, od 21.01.2014, kedy zaplatil prvú splátku splatnú dňa 20.01.2014, až do 15.08.2017, kedy zaplatil túto splátku posledný krát. Celkom za toto obdobie 44 mesiacov zaplatil 43 mesačných splátok (43 x 78,58 eur), teda celkom 3.378,64 eur. Počnúc splátkou zaplateniu dňa 15.08.2017 splatnou 20.07.2017 žiadne úhrady na účet až do 31.05.2020 nepoukázal.

13. Z listiny označenej ako „Predžalobná upomienka“ datovanej dňom 26.10.2017 a pripojenej poštovej doručky vyplýva, že týmto listom spoločnosť Consumer Finance Holding a.s. žalovanému s poukazom na zmluvu o pôžičke oznámila, že ku dňu vyhotovenia listiny eviduje nedoplatok na splátkach v celkovej výške 235,74 eur (čo predstavuje 3 splátky po 78,58 eur), a žalovaného vyzvala bezodkladne nedoplatok zaplatiť na špecifikované číslo účtu. Žalovaného súčasne upozornila, že ak do 05.12.2017 nedôjde k úhrade splátky splatnej v mesiaci „8/2017“, bude oprávnená celý úver zosplatiť. Podľa poštovej doručky list bol prostredníctvom pošty doručovaný žalovanému na adresu jeho trvalého pobytu S. XXX/XX, XXX XX H., kde si žalovaný v odbernej lehote zásielku nevyzdvihol, a zásielka tak bola dňa 10.11.2017 vrátená odosielateľovi.

14. Z listiny označenej ako „Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru“ datovanej dňom 23.12.2017 súd zistil, že táto listina obsahuje prejav vôle spoločnosti Consumer Finance Holding a.s. adresovaný žalovanému spočívajúci v oznámení, že nakoľko dlžné splátky v lehote stanovenej v predžalobnej upomienke riadne a včas neuhradil, dlh zo zmluvy o pôžičke sa stal splatným v celom rozsahu naraz, a výzvu žalovaného na úhradu sumy 390,65 eur.

15. Podľa notárskej zápisnice spísanej notárkou JUDr. Ľubicou Florianovou so sídlom Bratislava, na Hodžovom námestí č. 3, N 3283/2017, NZ 54215/2017, dňa 11. decembra 2017 a výpisov z obchodného registra spoločnosť Consumer Finance Holding a.s., Hlavné námestie 12, 060 01 Kežmarok, IČO: 35

923 130, zanikla v dôsledku rozdelenia a zlúčenia s nástupníckymi spoločnosťami, a to Všeobecnou úverovou bankou a.s., Mlynské Nivy 1, Bratislava 829 90, IČO: 31 320 155 (ďalej už len „VÚB a.s.“) a VÚB Leasing a.s., Mlynské Nivy 1, 020 05 Bratislava, IČO: 31 318 045 (ďalej už len „VÚB Leasing a.s.“), ktoré sa stali právnymi nástupcami zaniknutej spoločnosti. Podľa výpisu z obchodného registra spoločnosť Consumer Finance Holding a.s., Hlavné námestie 12, 060 01 Kežmarok, IČO: 35 923 130, bola z registra vymazaná ku dňu 01.01.2018.

16. Z rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok vedenej v denníku súdu pod sp.zn. 1OpP 2/2018 zo dňa 30.11.2017 uzavretej medzi VÚB a.s. a VÚB Leasing a.s. ako postupcami a žalobkyňou ako postupníkom, vrátane jej dodatkov č.1. - č. 4, príloh a žiadosti o postúpenie a prevod zo dňa 28.01.2021 nachádzajúcej sa v spise súd zistil, že obe nástupnícke spoločnosti uzavreli so žalobkyňou zmluvu o postúpení pohľadávok, o.i., aj pohľadávky zo zmluvy o pôžičke v danej veci ku dňu postúpenia vo výške 390,65 eur.

17. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia predmetnej zmluvy o úvere, tzn. ku dňu 03.12.2013 (ďalej len „Občiansky zákonník“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

18. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

19. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

20. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

21. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere, tzn. k 03.12.2013 (ďalej už len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“) spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

22. Podľa § 2 písm. d) Zákona o spotrebiteľských úveroch zmluvou o spotrebiteľskom úvere je zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

23. Vychádzajúc z cit. ustanovení § 52 Občianskeho zákonníka spotrebiteľská zmluva nie je osobitným zmluvným typom. Môže ňou byť ktorýkoľvek zmluvný typ upravený Obchodným zákonníkom, Občianskym zákonníkom, iným právnym predpisom alebo aj zákonom neupravená, tzn. nepomenovaná zmluva, ak sú splnené požiadavky kladené na subjekty zmluvy, tzn. ak stranami zmluvy sú dodávateľ a spotrebiteľ. Spotrebiteľskou zmluvou je teda vždy založený právny vzťah, ktorého účastníkom je spotrebiteľ.

24. V prejednávanej veci nebolo medzi stranami sporné a súd nemal dôvodné pochybnosti o tom, že zmluva o pôžičke v prejednávanej veci má charakter zmluvy spotrebiteľskej, a že žalovaný má v právnom vzťahu založenom touto zmluvou o pôžičke postavenie spotrebiteľa. Záver, že žalovaný zmluvu o pôžičke uzavrel ako spotrebiteľ (čo žiadna zo strán nenamietala), teda, že pri uzatváraní zmluvy nekonal v rámci svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, vyplýva z označenia žalovaného vo zmluvných dokumentoch údajmi fyzickej osoby - nepodnikateľa, ako aj z ich obsahu. Podľa týchto dokumentov zmluva o pôžičke bola uzavretá podľa ustanovení Zákona o spotrebiteľských úveroch. Zmluvné dokumenty obsahujú pojmy celkové náklady „spotrebiteľa“ a pod.. Súd poukazuje tiež na argumentáciu samotného zástupcu žalobkyne v spore ustanoveniami spotrebiteľského práva (Zákonom o spotrebiteľských úveroch, ust. § 53 ods. 6 a ods. 9 Občianskeho zákonníka, a pod.). Niet tiež pochyb,

že spoločnosť Consumer Finance Holding a.s. pri poskytovaní úveru konala v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti.

25. Jedným z druhov spotrebiteľských zmlúv sú zmluvy o spotrebiteľských úveroch. Spotrebiteľské úvery v čase uzavretia zmluvy o úvere v danej veci upravoval špeciálny zákon, a to Zákon o spotrebiteľských úveroch, ktorý vo vzťahu k Občianskemu zákonníku má postavenie lex specialis. Súd zastáva názor, že úver poskytnutý žalovanému na základe spotrebiteľskej zmluvy o pôžičke v danej veci má charakter spotrebiteľského úveru tak, ako ho definuje Zákon o spotrebiteľských úveroch, a spotrebiteľská zmluva o pôžičke je zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch (ďalej už len „spotrebiteľský úver“ a „zmluva o spotrebiteľskom úvere“).

26. Zmluvu o spotrebiteľskom úvere v danej veci uzavrela so žalovaným dňa 03.12.2013 spoločnosť Consumer Finance Holding a.s. ako nebankový subjekt. Ako už súd vyššie uviedol, spoločnosť Consumer Finance Holding a.s., ku dňu 01.01.2018 zanikla v dôsledku rozdelenia a zlúčenia s nástupníckou spoločnosťou VÚB a.s., ktorá sa stala právnym nástupcom zaniknutej spoločnosti, a ktorá dňa 28.07.2020 ako pôvodný žalobca podala voči žalovanému žalobu v prejednávanej veci. V priebehu konania však súd uznesením zo dňa 17.02.2021 pripustil, aby na miesto pôvodnej žalobkyne VÚB a.s. do konania vstúpila žalobkyňa. V čase rozhodovania súdu sa tak zaplata úverovej pohľadávky voči žalovanému ako spotrebiteľovi nedomáha pôvodný veriteľ, spoločnosť Consumer Finance Holding a.s., ktorá dňom 01.01.2018 zanikla, ani je právny nástupca banka VÚB a.s. ako pôvodná žalobkyňa, ale žalobkyňa ako nebankový subjekt, a to s tvrdením, že žalobou uplatnená úverová pohľadávka voči žalovanému jej bola postúpená na základe rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok, a to ku dňu 28.01.2021. Súd sa preto najprv zaoberal skúmaním vecnej aktívnej legitímácie žalobkyne v konaní. Aktívnou vecnou aktívnou legitímáciou sa rozumie stav vyplývajúci z hmotného práva, z ktorého žalobcovi vyplýva uplatňované právo (nárok), resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie aktívnej vecnej legitímácie (ako aj pasívnej vecnej legitímácie) je vždy imanentnou súčasťou súdneho konania (porovnaj napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Cdo 205/2009 zo dňa 29.06.2010). V sporoch s ochranou slabšej strany, ktorým je aj predmetný spotrebiteľský spor, súd aktívnu vecnú legitímáciu skúma z úradnej povinnosti, pričom dôkazné bremeno preukázania existencie vecnej aktívnej legitímácie v prípade postúpenia vymáhanej pohľadávky voči spotrebiteľovi zaťažuje vždy veriteľa (porovnaj napr. rozsudok NS SR sp.zn. 4Cdo 162/2020 zo dňa 27.10.2021, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 14CoCsp 52/2020 zo dňa 11.05.2021). Zásadnou otázkou, ktorú tak súd v rámci skúmania aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v prejednávanej veci riešil, bola otázka, či boli splnené všetky zákonom vyžadované podmienky pre postúpenie pohľadávky VÚB a.s. ako pôvodným veriteľom na žalobkyňu ako nebankový subjekt, a ak áno, či došlo k postúpeniu pohľadávky vo výške, v ktorej sa žalobkyňa v konaní na žalovanom domáha (porovnaj napr. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 14CoCsp 52/2020 zo dňa 11.05.2021).

27. VÚB a.s. ako banka je štátom autorizovaná inštitúcia, ktorá podlieha dozoru a dohľadu Národnej banky Slovenska, a ktorej základné právne postavenie vymedzuje zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení neskorších zmien a doplnkov účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o postúpené pohľadávky v prejednávanej veci (ďalej len „Zákon o bankách“). Podľa § 2 Zákona o bankách banka je právnická osoba so sídlom na území Slovenskej republiky založená ako akciová spoločnosť, ktorá je úverovou inštitúciou podľa osobitného predpisu (nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 575/2013 z 26. júna 2013 o prudenciálnych požiadavkách na úverové inštitúcie a investičné spoločnosti a o zmene nariadenia (EÚ) č. 648/2012 (Ú.v. EÚ L 176, 27.6.2013), a ktorá má bankové povolenie. Inú právnu formu banky tento zákon zakazuje. Banka môže bankové činnosti vykonávať iba na základe bankového povolenia podľa osobitného predpisu (Čl. 4 ods. 1 bod 42 nariadenia (EÚ) č. 575/2013) a v rozsahu a za podmienok uložených týmto povolením alebo ustanovených týmto zákonom a osobitnými predpismi (napr. § 12 až 34 zákona č. 747/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov). V uvedenom právnom kontexte je potrebné posudzovať aj činnosť banky VÚB a.s. v danej veci spočívajúcu v postúpení pohľadávky. Súd len dodáva, že bankovou činnosťou je potrebné rozumieť nie len poskytovanie, ale aj správu úverov, ktorá v prejednávanej veci nepochybne prešla na VÚB a.s. ako bankový subjekt.

28. Podľa § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

29. Podľa § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

30. Podľa § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia.

31. Podľa § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

32. Podľa § 92 ods. 8 veta prvá a druhá veta Zákona o bankách ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len postupník), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok.

33. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

34. Postúpenie pohľadávky vo všeobecnosti spočíva v tom, že do existujúceho záväzku namiesto doterajšieho veriteľa vstúpi nový veriteľ, čiže v existujúcom záväzkovom vzťahu dochádza k zmene v osobe veriteľa. Táto zmena sa nedotýka práv a povinností dlžníka vyplývajúcich pre neho zo záväzku a preto na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky sa nevyžaduje súhlas dlžníka. Cit. všeobecné ustanovenia § 524 ods. 1 a § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka pre postúpenie pohľadávky vyžadujú vždy písomnú formu, a súčasne stanovujú, ktoré pohľadávky nie sú spôsobilým predmetom postúpenia. Vychádzajúc z ust. § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka osobitné predpisy môžu upravovať postúpenie pohľadávok v špecifických prípadoch odlišne, resp. upravovať osobitné podmienky, ktorých splnenie je na platné postúpenie pohľadávky potrebné. Zákon o bankách ako osobitný právny predpis (lex specialis) vo vzťahu k Občianskemu zákonníku v cit. ust. § 92 ods. 8 upravuje osobitné podmienky, za ktorých možno alebo nemožno postúpiť peňažnú pohľadávku patriacu banke, teda tzv. bankovú pohľadávku, buď inej banke alebo inému subjektu, ktorý nie je bankou (takýmto osobitným predpisom je napr., aj ust. § 17 ods. 1 a 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré upravuje osobitné podmienky, za ktorých nemožno postúpiť práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere.) Postúpenie pohľadávky, ktoré je v rozpore s ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách alebo s inými osobitnými ustanoveniami upravujúcimi osobitné podmienky pre postúpenie pohľadávky je v rozpore so zákonom a podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatné. Podľa § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka postúpenie pohľadávky v rozpore so zákonom je vylúčené (zakázané).

35. Z cit. ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách je možné vyvodiť, že spôsobilým predmetom postúpenia pohľadávky zo strany banky môže byť len pohľadávka, ktorá je už splatná. Podľa tohto ustanovenia banka má oprávnenie postúpiť splatnú pohľadávku, s ktorou je dlžník v omeškaní po dobu stanovenú zákonom, a to o viac ako 90 kalendárnych dní, a to napriek písomnej výzve banky. Tieto zákonné podmienky musia byť pritom splnené kumulatívne. V prejednávanej veci konečná splatnosť spotrebiteľského úveru bola dojednaná na 20.12.2017. K postúpeniu úverovej pohľadávky, ktorú je v dôsledku zániku pôvodného veriteľa dňom 01.01.2018 a prechodu správy pohľadávky na VÚB a.s., došlo na základe zmluvy o postúpení pohľadávky ku dňu 28.01.2021, teda už po termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Preto súd mal za to, že žalovaná úverová pohľadávka bola v čase jej postúpenia bankou na žalobkyňu už splatnou, a to bez ohľadu na záver o účinnosti jej prípadného predčasného zosplatnenia, ktorý súd nepovažoval za právne relevantný z pohľadu splnenia prvej zákonnej podmienky postúpenia pohľadávky bankou na žalobkyňu, teda splatnosti postupovanej pohľadávky. Ďalšou podmienkou postúpenia bolo, aby žalovaný bol v omeškaní so splatnou úverovou pohľadávkou po dobu stanovenú zákonom, a to o viac ako 90 kalendárnych dní, a to napriek písomnej výzve banky. Podľa výsledkov dokazovania aj táto podmienka bola v prejednávanej veci splnená. Ku

dňu postúpenia pohľadávky 28.01.2021 žalovaný bol v omeškaní nepretržite viac ako 90 dní (poslednú úhradu zaplatil dňa 15.08.2017) a za písomnú výzvu banky súd považoval žalobu, ktorá bola žalovanému riadne doručená dňa 19.01.2021.

36. Na základe uvedených záverov súd v prejednávanej veci považoval za preukázanú aktívnu vecnú legitímáciu žalobkyne v konaní o žalobe proti žalovaného na plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a vec meritórne ďalej prejednal.

37. Podľa § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

38. Podľa § 7 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

39. Podľa § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

40. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práva a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

41. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrými mravom.

42. Podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobia prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

43. Podľa cit. ust. § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch pôvodný bol pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaného ako spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom vynaloženie tejto odbornej starostlivosti je veriteľ vždy povinný hodnoverne preukázať. V opačnom prípade má to pre veriteľa dôsledky vo forme sankcií uvedených v cit. § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, tzn. vo forme straty oprávnenia vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, a v prípade hrubého porušenia tejto povinnosti aj bezpoplatkovosť a bezúročnosť úveru. Táto vnútroštátna úprava je dôsledkom transpozície Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008, ktorá v preambule uvádza: „(8) Je dôležité, aby tento trh poskytoval spotrebiteľom dostatočnú mieru ochrany a zabezpečil si tak ich dôveru. Voľný pohyb úverových ponúk by tak mohol prebiehať za optimálnych podmienok pre tých, ktorí úvery ponúkajú, ako aj pre tých, ktorí o ne žiadajú, s náležitým zohľadnením konkrétnej situácie v jednotlivých členských štátoch...(26) Členské štáty by mali prijať vhodné opatrenia na podporu zodpovedných postupov počas všetkých fáz úverového vzťahu, berúc do úvahy osobitný charakter svojho trhu s úvermi. Tieto opatrenia môžu napríklad zahŕňať poskytovanie informácií a vzdelávanie spotrebiteľov vrátane upozornení o rizikách spojených s neplnením zmluvných ustanovení týkajúcich sa splátok a s nadmernou zadlženosťou. Najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takémuto správaniu a aby stanovili

potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia o kreditnom riziku uvedené v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2006/48/ES zo 14. júna 2006 o začatí a vykonávaní činností úverových inštitúcií [5], veritelia by mali byť zodpovední za individuálne kontroly úverovej bonity spotrebiteľa. Na tento účel by mali mať možnosť využiť informácie, ktoré im poskytol spotrebiteľ nielen počas prípravy príslušnej zmluvy o úvere, ale aj počas dlhodobého obchodného vzťahu. Orgány členských štátov by tiež mohli veriteľom poskytnúť vhodné pokyny a usmernenia. Aj spotrebiteľia by mali konať obozretne a dodržiavať svoje zmluvné povinnosti.“ Podľa čl. 8 ods. 1 tejto smernice: „Členské štáty zabezpečia, že veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdi úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy. Členské štáty, ktorých právne predpisy ukladajú veriteľovi povinnosť posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa na základe nahliadnutia do príslušnej databázy, si môžu túto povinnosť zachovať“. Podľa judikatúry Súdneho dvora (EÚ) článku 8 a 23 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 je potrebné vykladať tak, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať vždy ex offo, tzn. aj bez ohľadu na prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany strán, existenciu porušenia povinnosti veriteľa pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa a vyvodiť dôsledky v podobe sankcií (porovnaj napr. rozhodnutia Súdneho dvora (EÚ) C-679/18 ,C-449/13, C-58/18).

44. V prejednávanej veci žalovaný v odpore namietol, že pôvodný veriteľ si nesplnil povinnosť veriteľa posúdiť jeho úverovú bonitu s odbornou starostlivosťou. K tomu neuviedol žiadne konkrétnejšie tvrdenia. Súd však aj napriek neúplnosti tejto procesnej obrany žalovaného sa s poukazom na uvedenú unijnú judikatúru preukázaním splnenia tejto povinnosti veriteľom v prejednávanej veci zaoberal ex offo. Bolo pritom na žalobkyni, aby hodnoverne preukázala, že pôvodný veriteľ úverovú bonitu žalovaného posúdil s dostatočnou odbornou starostlivosťou. Aj keď právna úprava vo vzťahu k skúmaniu bonity spotrebiteľa s odbornou starostlivosťou v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere v prejednávanej veci bola pomerne strohá (k precizovaniu právnej úpravy došlo až s účinnosťou od 30.09.2015, a následne od 01.01.2017), judikatúra sa časom vysporiadala s posudzovaním preukázania splnenia tejto povinnosti veriteľom aj období pred 30.09.2015. Napr. podľa aktuálneho rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17CoCsp 54/2021-202 zo dňa 26.04.2022, v ktorom sa tento súd zaoberal skúmaním úverovej bonity spotrebiteľa podľa ust. § 7 v spojení s ust. § 11 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu 28.04.2014: „12...Žalobca vychádzal pri zisťovaní schopnosti žalovanej splácať úver nielen zo žiadosti o úver, ale aj z listiny CREDIT REPORT - ANALYTIC, ktorá obsahuje údaje zo spoločného registra bankových inštitúcií. Z týchto informácií pred uzavretím úveru, ktorý bol uzavretý dňa 28.04.2014 vyplýva, že žalovaná je slobodná, bez vyživovacích povinností, s jedným spotrebiteľským úverom v Poštovej banke a.s. so zostatkom 4.221 eur, ktorý úver po dobu dvoch rokov riadne mesačne po 90 eur spláca. Po lehote splatnosti nemala žiadnu splátku. Zo žiadosti o úver a z reportu sociálnej poisťovne vyplýva, že žalovaná je zamestnaná. Príjem mal žalobca zistený len z výpisov z účtu žalovanej ... V prejednávanej veci však žalobca pri poskytovaní úveru žalovanej nepostupoval z dostatočnou odbornou starostlivosťou, pretože pomery žalovanej zisťoval povrchno. Z pojmu „odborná starostlivosť“, je povinnosťou veriteľa vyplývajúcej z profesionality platnej pre postavenie dodávateľa ako subjektu obchodného práva, postupovať z vyššími nárokmi v rámci vedomostí, znalostí a informácií o predmete svojho podnikania, pričom musí zisťovať schopnosti spotrebiteľa splácať úver s takou starostlivosťou, ktorá nevyklučuje požadovať pri spotrebiteľovi preukázať aj doklady k tvrdeniam, ktoré sa na prvý pohľad javia ako nesporné. Veriteľ by mal pri odbornej starostlivosti sám aktívne zisťovať a preverovať bonitu spotrebiteľa, nie sa uspokojiť len s listinami, ktoré predloží spotrebiteľ, navyiac už predtým zaťažený úverom. V danom prípade žalobca opomenul náležitým spôsobom zistiť príjem žalovanej od zamestnávateľa, uspokojil sa len konštatovaním, že je zamestnaná a na účet jej prichádza pravidelný mesačný príjem bez toho, aby skúmal, aké má ďalšie výdavky z tohto príjmu, okrem úveru, ktorý doposiaľ spláca. Odborná starostlivosť pri poskytovaní úverov je starostlivosťou odbornou vtedy, ak je komplexom účinných nástrojov umožňujúcich zhodnotiť potenciál spotrebiteľa splatiť úver, rozsah ktorý bude daný individuálnymi okolnosťami. Nie je odbornou starostlivosťou vtedy, ak je povrchná, a to nie len vo vzťahu k spotrebiteľovi ale aj k vlastným zdrojom.“

45. Žalobkyňa vo vyjadrení k odporu žalovaného vo vzťahu k preskúmanou úverovej bonity žalovaného poukázala na údaje uvedené žalovaným obsiahnuté v predložených zmluvných dokumentoch, o ktorých žalovaný ich podpisom prehlásil, že sú pravdivé. Uviedla, že žalovaný ako súkromný podnikateľ - fyzická osoba preukázal výšku svojho mesačného príjmu. Bonita žalovaného bola tiež preverená cez sociálnu poisťovňu. Dôkazmi však nedisponuje, a nedisponuje nimi ani jej právna predchodkyňa.

46. Podľa listiny predloženej žalobkyňou „Zmluva o poskytnutí úveru ...“ žalovaný v čase uzatvárania zmluvy o spotrebiteľskom úvere prehlásil, že je ženatý, podniká ako fyzická osoba s IČOm: 14285223 v oblasti obchodných služieb, jeho príjem z podnikania za rok 2012 bol 12.085 eur, základ dane tvorí suma 3.300 eur, a celková výška mesačných splátok predstavuje 200 eur. Žalobkyňa neoznačila a nepredložila súdu žiadne iné dôkazy, vrátane dôkazov na svoje tvrdenia, že žalovaný skutočne aj preukázal výšku svojho príjmu z podnikateľskej činnosti, a že jeho príjem bol overený cez sociálnu poisťovňu. Naopak, uviedla, že žiadnymi dôkazmi ani pôvodný veriteľ nedisponuje. Žalobkyňa nepredložila súdu ani žiadne informácie o žalovanom získané z príslušných databáz za podmienok ustanovených osobitným zákonom, tzn. výpis z registrov klientskych informácií bankových a nebankových subjektov.

47. Na základe takejto dôkaznej situácie súd nemohol prijať iný záver, než že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala, že pôvodný veriteľ pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere úverovú bonitu žalovaného ako spotrebiteľa posúdil s odbornou starostlivosťou. Žalobkyňa nepreukázala, že by mala vôbec riadne zistený celkový mesačný čistý príjem žalovaného v čase uzatvárania zmluvy, a že by si tento príjem pre účely posúdenia úverovej bonity bola akokoľvek verifikovala. Údaje o príjme žalovaného z podnikateľskej činnosti za rok 2012 uvedené v zmluvných dokumentoch vo výške 12.085 eur a základ dane 3.300 eur ešte, bez ďalšieho, nevypovedajú bez dôvodných pochybností o tom, aký bol celkový čistý mesačný príjem žalovaného v tomto roku. Nie je zrejmé, či ide celkový ročný alebo mesačný príjem alebo o zisk žalovaného z podnikateľskej činnosti v tomto roku. Preto zistenie údajov o príjme žalovaného iba zo žalovaným uvedených údajov, bez preukázania ich akéhokoľvek doloženia žalovaným alebo overenia, nemožno považovať pre účely posúdenia úverovej bonity žalovaného za odbornú starostlivosť. Ide iba o povrchný prístup k splneniu povinnosti veriteľa. Rovnako, ani údaj o celkovej výške mesačných splátok 200 eur v zmluvných dokumentoch, bez ďalšieho, nemá žiadnu výpovednú hodnotu. Nie je zrejmé, či sa jednalo o peňažný záväzok žalovaného z titulu existujúceho úveru, alebo iný záväzok, a či žalovaný mal aj ďalšie záväzky. Bolo povinnosťou veriteľa pri dodržaní odbornej starostlivosti vyžadovať od žalovaného uvedenie všetkých peňažných záväzkov a konkrétnych nákladov na zabezpečenie jeho životných potrieb a potrieb osôb, ku ktorým mal vyživovaciu povinnosť, tieto údaje verifikovať a vyhodnotiť v kontexte všetkých ďalších údajov a informácií.

48. Podľa judikatúry odborná starostlivosť predpokladala riadne a úplné zistenie všetkých údajov o celkových príjmoch a celkových výdavkoch žalovaného ako spotrebiteľa, a ich overenie. Podľa judikatúry, ktorá v tomto smere neskôr našla svoj odraz v doplnení ust. § 7 Zákona o spotrebiteľských úveroch a prijatí Opatrenia NBS č. 10 zo dňa 14.11.2017, bez riadneho zistenia a preverenia celkových čistých príjmov a celkových výdavkov (nákladov na zabezpečenie životných potrieb a peňažných záväzkov) spotrebiteľa a ich porovnania, veriteľ logicky nemá možnosť posúdiť schopnosť spotrebiteľa spotrebiteľský úver splácať, a ani zistiť, či celkový mesačný príjem spotrebiteľa neprekračuje jeho celkové mesačné výdavky. Náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a ním vyživovaných osôb je veriteľ povinný zohľadniť v skutočnej výške, minimálne však vo výške sumy životného minima určeného osobitným predpisom (zákonom č. 601/2003 Z.z. o životnom minime a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase preverovania bonity spotrebiteľa, ďalej už len „Zákon o životnom minime“).

49. Za danej dôkaznej situácie, zohľadniac aktuálnu judikatúru (viď vyššie cit. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 17CoCsp 54/2021), súd vo veci prijal záver, že žalobkyňa hodnoverne nepreukázala, že by pôvodný veriteľ bol posúdil úverovú bonitu žalovaného s odbornou starostlivosťou, tzn. na základe úplných a overených údajov o jeho celkovej sociálno-ekonomickej situácii. Žalobkyňa nepredložila súdu žiadne dôkazy, z ktorých by vyplývala výška celkového čistého mesačného príjmu žalovaného a výška jeho celkových mesačných výdavkov v čase uzatvárania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Tu súd zdôrazňuje, že pre účely posúdenia splnenia povinnosti veriteľa podľa § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch nie je relevantné, aká bola reálna celková sociálno - ekonomická situácia žalovaného v čase uzatvárania zmluvy, ale akým spôsobom veriteľ v čase uzatvárania zmluvy pristúpil k zisťovaniu a hodnoteniu bonity žiadateľa o spotrebiteľský úver. Tzn., či riadne a úplne zistil a overil celkovú sociálno-ekonomickú situáciu spotrebiteľa, a to ako sú jeho celkové príjmy a jeho celkové výdavky. Inak veriteľ nemá možnosť ich porovnaním zistiť, či celkové výdavky nepresahujú celkový príjem, resp. aký je pomer celkových výdavkov k celkovému príjmu. Tak, ako to konštatuje Krajský súd v Prešove vo vyššie citovanom rozhodnutí, z pojmu „odborná starostlivosť“ vyplýva povinnosť veriteľa

ako profesionálneho subjektu obchodného práva postupovať z vyššími nárokmi v rámci vedomostí, znalostí a informácií o predmete svojho podnikania, a zisťovať schopnosti spotrebiteľa splácať úver s takou starostlivosťou, v rámci ktorej aktívne požaduje po spotrebiteľovi aj doklady k tvrdeniam, ktoré sa na prvý pohľad javia ako nesporné. Veriteľ by mal pri odbornej starostlivosti sám aktívne zisťovať a preverovať bonitu spotrebiteľa, nie uspokojiť sa len s údajmi uvedenými spotrebiteľom, navyše nie jasnými a dostatočne zrozumiteľnými.

50. Neunesenie dôkazného bremena v otázke splnenia povinnosti veriteľa podľa § 7 Zákona o spotrebiteľských úveroch má podľa cit. § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch v prejednávanej veci vždy za následok sankciu veriteľa spočívajúcu v strate oprávnenia vyžadovať od spotrebiteľa jednorazovo splatenie spotrebiteľského úveru. Súd zastáva názor, že za situácie v prejednávanej veci, kedy žalobkyňa nepreukázala, že by pôvodný veriteľ bol riadne zistil údaje o celkových príjmoch a výdavkoch žalovaného, a pre účely posúdenia úverovej bonity žalovaného ani nenahliadol do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch, takéto porušenie povinnosti veriteľa možno kvalifikovať ako hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Podľa cit. § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere v danej veci za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa v čase uzavretia zmluvy považovalo posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov, o ktoré sa v danej veci nejedná. Preto súd v danej veci nepreukázanie posúdenia úverovej bonity žalovaného s odbornou starostlivosťou spojil aj so sankciou veriteľa, spočívajúcou v bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru.

51. Aj keď pre záver súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru poskytnutého žalovanému v prejednávanej veci postačoval uvedený záver o nesplnení povinnosti veriteľa stanovenej v ust. § 7 Zákona o spotrebiteľských úveroch, súd sa vzhľadom na procesnú obranu žalovaného týkajúcu súladu výšky odplaty dojednanej v prejednávanej veci zaoberal aj dojednaním o odplate za spotrebiteľský úver.

52. Zmluva o spotrebiteľskom úvere v prejednávanej veci bola uzavretá dňa 03.12.2013. V tom čase účinná platná právna úprava neobsahovala administratívny strop odplaty pri spotrebiteľskom úvere tak, ako to pôvodne upravoval ešte § 3 ods. 10 zákona č. 258/2001 Zb. o spotrebiteľských úveroch, ktorý bol zrušený ku dňu 11.06.2010 Zákomom o spotrebiteľských úveroch (teda zákon č. 129/2010 Zb.). Nový Zákon o spotrebiteľských úveroch upustil od režimu administratívneho stropu odplaty. Súčasťou nového právnej úpravy v otázke stropu odplaty za spotrebiteľský úver sa stalo vyššie cit. ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka účinné od 01.06.2010, ktoré ako východisko pri posudzovaní primeranosti odplaty za spotrebiteľský úver zaviedlo ukazovatele uverejňované Ministerstvom financií na základe hlásení všetkých subjektov poskytujúcich spotrebiteľské úvery. Týmto novým ust. sa referenčné kritérium pre posudzovanie primeranosti odplaty v snahe zjednotiť režim posudzovania odplaty pri všetkých subjektoch poskytujúcich peňažné prostriedky prenieslo zo sektoru bánk na sektor finančného trhu ako taký. Stalo sa tak však za absencie akýchkoľvek pravidiel odplaty a jej stropu. Tým došlo k znemožneniu judikatorne ustáliť pomenovanie pravidiel primeranosti oprávnenej odplaty vzhľadom na licencovanú a dohliadanú časť trhu. Do údajovej bázy sa dostali aj údaje veľkého počtu nebankových subjektov, ktoré poskytovali úvery, čo napomohlo nakoniec presadeniu úžery v slovenskom právnom poriadku. Preto judikatúra v prípadoch zmlúv o spotrebiteľských úveroch uzavretých po 01.07.2010, a to až do 01.06.2014, kedy ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka bolo opäť novelizované, o ktorý sa jedná aj v prejednávanej veci, prijala záver, že súd v týchto prípadoch musí mať možnosť posúdiť platnosť a primeranosť odplaty s poukazom na cit. § 3 v spojení s § 39 Občianskeho zákonníka. Vychádzala pritom z toho, že dobré mravy možno stotožniť so všeobecne uznávanými zásadami konania v právnom styku, a že každý právny úkon priečiaci sa dobrým mravom v zmysle § 3 Občianskeho zákonníka treba považovať za úkon všeobecne neakceptovateľný z hľadiska v spoločnosti prevládajúcich mravných zásad a princípov vzájomných vzťahov medzi ľuďmi (porovnaj napr. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 31.05.2018 sp.zn. 16Co 404/2017, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30.03.2016 sp.zn. 14Co 1016/2014, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 01.09.2004 sp.zn. 3Cdo 137/2003, nález Ústavného súdu SR zo dňa 28.02.1995 sp.zn. PL.ÚS 10/95, ktorý je plne aplikovateľný aj na odplatu, a pod.).

53. Vychádzajúc z tejto judikatúry súd sa výškou odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov zaoberal aj v danej veci, teda nie len z hľadiska platnosti jej dojednania podľa cit. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, ale aj z hľadiska toho, či dojednaná odplata za úver neodporuje všeobecnej predstave primeranosti zachovania základných zásad, na ktorých je občianske právo postavené, o.i., zachovania zásady rovnosti a spravodlivosti. Podľa hodnôt uvedených v zmluvných dokumentoch o spotrebiteľskom úvere hodnota RPMN a hodnota ročnej úrokovej sadzby sú rovnaké (22,20%), tzn., odplatu za úver tvorili iba úroky. Neprimerane vysoký úrok je tiež nepochybne v rozpore s dobrými mravmi. Pri posúdení primeranosti výšky dojednaných úrokov, a teda aj celkovej odplaty, súd porovnal dojednaný úrok s úrokovou mierou obvyklou v praxi bankových ústavov v rozhodnom období. Za určujúce kritérium primeranosti odplaty tak považoval obvyklosť odplaty na finančnom trhu, ktorú posudzoval s ohľadom na bežnú prax bankových inštitúcií poskytujúcich úvery v porovnateľných výškach a za porovnateľných podmienok.

54. Podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy v prejednávanej veci ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Podľa súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch všetkými veriteľmi za 3. štvrtrok 2013, zverejnených na webovej stránke MF SR, priemerná RPMN pri spotrebiteľských úveroch vo výške od 1.500 eur do 6.500 eur so splatnosťou od 1 do 5 rokov predstavovala hodnotu 21,09%. Odplata dojednaná v prejednávanej veci síce túto hodnotu prevyšuje, avšak nemožno hovoriť o podstatnom prevýšení. Za rozhodujúce z hľadiska výšky odplaty v prejednávanej veci, ktorú predstavovali len úroky, však súd vychádzajúc z uvedenej judikatúry považoval údaje zverejnené na webovom sídle Národnej banky Slovenska www.nbs.sk/sk/statisticke-udaje/financne-trhy/urokove-sadzby/priemerne-urokove-miery-z-uverov-bank <<http://www.nbs.sk/sk/statisticke-udaje/financne-trhy/urokove-sadzby/priemerne-urokove-miery-z-uverov-bank>>, podľa ktorých úroková miera obvyklá pri obdobných úveroch splatných do piatich rokov poskytovaných bankami pre domácnosti v mesiaci december 2013 predstavovala 11,02 %. Úroky dojednané v prejednávanej veci vo výške 22,20% ročne cca dvojnásobne prevyšujú túto obvyklú úrokovú mieru v čase uzavretia zmluvy. Preto súd odplatu cca dvojnásobne prevyšujúcu úroky obvyklé pri obdobných úveroch poskytovaných bankami podľa § 3 a § 39 Občianskeho zákonníka považoval za odplatu (úroky) v rozpore s dobrými mravmi a dojednanie o takejto odplate (úrokoch) za neplatné. V dôsledku toho prijal záver, že žalobkyňa nemá nárok na úroky z úveru aj z tohto dôvodu.

55. V konaní nebolo sporné, že žalovanému bol úver poskytnutý vo výške 2.500 eur, a že žalovaný na úverový účet zaplatil 3.378,94 eur, teda viac, ako bola istina úveru. Keďže úver je bezúročný a bez poplatkov, resp. žalobkyňa nemá nárok na úroky, súd žalobu žalobkyne proti žalovanému o zaplatenie 390,65 ako nedôvodnú zamietol.

56. Vzájomnou žalobou podanou na súd dňa 01.02.2021 (odpor proti platobnému rozkazu) sa žalovaný domáhal na žalobkyni titulom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia zaplatenia 878,94 eur. Vzájomnú žalobu dôvodil poukazom na súdom ustálený skutkový stav, a to že úver v prejednávanej veci, ktorý je potrebné považovať za úver bezúročný a bez poplatkov, mu bol poskytnutý vo výške 2.500 eur, pričom zaplatil viac, a to 3.378,94 eur. Preto má nárok na vrátenie sumy 878,94 eur, o ktorú sa žalobkyňa na jeho úkor obohatila. Žalobkyňa namietala nedostatok svojej pasívnej vecnej legitímácie v konaní o tejto vzájomnej žalobe, s to s tvrdením, že žalovaný jej nič nezaplatil, preto sa na jeho úkor nemohla bezdôvodne obohatiť.

57. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

58. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

59. Súd mal preukázané, že žalovaný mesačné splátky vo výške 78,58 eur, ktoré sa zaviazal platiť v zmluve o spotrebiteľskom úvere riadne a včas platil (aj keď nie vždy včas a pravidelne) od 21.01.2014, kedy zaplatil prvú splátku splatnú dňa 20.01.2014, až do 15.08.2017, kedy zaplatil túto splátku posledný krát. Za toto obdobie 44 mesiacov tak zaplatil 43 mesačných splátok, celkom sumu 3.378,94 eur

(43 x 78,58 eur). Počnúc splátkou zaplattenou dňa 15.08.2017 splatnou 20.07.2017 žiadne úhrady už nepoukázal. Súd mal teda preukázané, že žalovaný zaplatil viac, ako bola istina úveru 2.500 eur, ktorý je podľa vyššie uvedených právnych záverov súdu potrebné považovať za úver bezúročný a bez poplatkov. Podľa konštantnej judikatúry nie pochyb, že bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru nastupujúca ako ex lege dôsledok porušenia ustanovení Zákona o spotrebiteľskom úvere, má v prípade spotrebiteľovho plnenia nad rámec požičanej istiny ten následok, že na strane prijímajúceho veriteľa vzniká bezdôvodné obohatenie. Ide o prípad bezdôvodného obohatenia, ktorý nastáva v dôsledku existencie osobitej sankcie postihujúcej jednu zo zmluvných strán, upravenej priamo v Zákone o spotrebiteľských úveroch. Porušenie tohto zákona veriteľom pritom nemá vplyv na platnosť samotnej spotrebiteľskej zmluvy ako takej (porovnaj napr. nález ÚS SR sp.zn. III. 43/2000 zo dňa 12.05.2020).

60. Podľa cit. všeobecnej občianskoprávnej úpravy bezdôvodné obohatenie musí vydať ten, kto sa na úkor iného obohatil. V prejednávanej veci sa súd stotožnil s obranou žalobkyne voči vzájomnému nároku žalovaného, spočívajúcej v nedostatku jej pasívnej vecnej legitímácie v konaní o tomto vzájomnom nároku. Súd mal bez pochybností preukázané, že žalovaný sumu 3.378,94 zaplatil pôvodnému úverovému veriteľovi, a to spoločnosti Consumer Finance Holding. a.s., ktorá zanikla dňom 01.01.2018, a ktorej právnym nástupcom sa stala banka VÚB a.s., teda pôvodná žalobkyňa v konaní. Žalovanou v konaní o vzájomnej žalobe žalovaného o zaplattenie 878,94 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia je však v čase rozhodovania súdu už súčasná žalobkyňa, teda spoločnosť Intrum Slovakia, s.r.o. Žalovaný nepreukázal, že by táto súčasná žalobkyňa bola nositeľkou hmotnoprávnej povinnosti vydať mu bezdôvodné obohatenie z titulu jeho plnenia pôvodnému veriteľovi nad rámec požičanej úverovej istiny. Z rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok vedenej v denníku súdu pod sp.zn. 1OpP 2/2018 zo dňa 30.11.2017 uzavretej medzi VÚB a.s. a VÚB Leasing a.s. ako postupcami a žalobkyňou ako postupníkom, vrátane jej dodatkov č.1. - č. 4, príloh a žiadosti o postúpenie a prevod zo dňa 28.01.2021 vyplýva, že VÚB a. s. uzavrela so žalobkyňou zmluvu o postúpení iba pohľadávok, o.i., aj pohľadávky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere v danej veci ku dňu postúpenia vo výške 390,65 eur. Teda, len uvedenej konkrétnej úverovej pohľadávky pôvodnej žalobkyne VÚB a.s voči žalovanému zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nie aj iných práv alebo záväzkov. Žalovaný ničím nepreukázal, že by bolo došlo k zmene obsahu pôvodného záväzkového vzťahu medzi ním a pôvodným veriteľom z bezdôvodného obohatenia, tzn. že by bol došlo k prevzatíu záväzku (§ 531 OZ), k prístúpeniu k záväzku (§ 533 OZ) a pod.

61. Preto súd vzájomnú žalobu žalovaného proti žalobkyne pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalobkyne v konaní o nej v celom rozsahu zamietol .

62. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

63. Podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov právo.

64. Podľa § 257 Civilného sporového poriadku výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

65. Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

66. Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku o výške náhrad trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

67. Súd žalobu žalobkyne voči žalovanému o zaplattenie 390,65 eur s prísl. v celom rozsahu zamietol. Preto žalovanému vznikol nárok proti žalobkyne na náhradu trov tohto konania v plnom rozsahu. Súd v celom rozsahu zamietol aj vzájomnú žalobu žalovaného proti žalobkyne o zaplattenie 878,94 eur. Preto žalovanému prislúcha náhrada trov konania o vzájomnej žalobe v celom rozsahu. O výške týchto náhrad po právoplatnosti tohto rozsudku rozhodne samostatným uznesením súdny úradník. Súd len dodáva, že strany netvrdili, a súd v konaní nezistil, existenciu takých okolností, ktoré by bolo dôvodne považovať za dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania podľa zásady úspechu.

Poučenie:

Proti výrokom I. - IV. toho rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní od jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Kežmarok na Krajský súd v Prešove (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).